

Thơ Trần

Đôi Văn ...

Ngô Tăng Giao

Bạn học trường xưa Chu Văn An thấm thoát thế mà đã cùng kéo nhau gia nhập vào hội bô lão cả rồi. Thuở trước nhà thơ Đỗ Phủ phán là “Nhân sinh thất thập cổ lai hy”. Nghĩa là từ xưa tới nay người đời ít ai sống được bảy mươi tuổi. Ngày nay nơi xứ người nhiều anh em chúng ta hầu như đã rủ nhau vượt qua con số này cả chục năm. Thời gian quả thật trôi nhanh “như bóng câu qua cửa sổ”, ngựa lướt qua song cửa cái vèo...

Tuy thế để chào đón cái già xông xộc nó đến nhiều người muốn khuyên nhau đừng có lo ngại chi. Đây là các vị bô lão nói chung chung chứ không riêng gì dân CVA. Hãy nghe tâm sự của một ông giáo già qua mấy vần thơ “Why worry?” và mấy câu thơ chuyển ngữ:

WHY WORRY?

There are two things to worry about.

Either you are well, or you are sick.

If you are well, then there is nothing to worry about.

But if you are sick, there are two things to worry about.

Either you will get well, or you will die.

*If you get well, then there is nothing to worry about.
But if you die, there are only two things to worry
about.*

Either you go to heaven or to hell.

If you go to heaven, there is nothing to worry about.

*If you go to hell, you will be so darn busy shaking
hands with old friends, you won't have time to
worry.*

(From: California Retired Teacher Association
Newsletter)

LO LẮNG LÀM CHI?

Hai điều lo lắng trong ta:

Một là mạnh khoẻ, hai là ốm đau.

Nếu mà khoẻ, lo gì đâu

Nếu mà đau ốm, lo mau hai điều.

Hoặc bình phục, hoặc chết tiêu

Nếu mà bình phục, vui nhiều, lo chi.

Nếu mà lỡ phải chết đi.

Hai điều lo lắng: “Ta về nơi đâu,

Thiên đàng hay địa ngục sâu?”

Lên thiên đàng được, vui mau, lo gì.

Nếu mà xuống địa ngục kia

Bạn cùng bạn cũ lia chia đón chào

Bắt tay, nhậu nhẹt ồn ào

Hết lo với lắng, có nào rảnh rang!

(Ngô Tăng Giao chuyển ngữ, 2014)

Cũng xin mời quý đồng môn nghe lời khuyên nhủ của một thi nhân bô lão khác trong bài “Je croyais que vieillir...” với những vần thơ tỏ ý muốn khuyên chúng ta hãy mau mau gạt bỏ ngay những suy tư sai lầm về cái tuổi

bạc đầu này. Hãy “Giữ thơm tuổi xế chiều sang Thu rồi!”
Thơ tiếng Pháp cùng những vần chuyên ngữ tiếng Việt:

JE CROYAIS QUE VIEILLIR...

*Je croyais que vieillir me rendrait bien maussade,
Craignant chaque saison, les années, le tapage
Le grand vent et la pluie, l'esprit qui se dégrade,
Les cheveux clairsemés, les rides du visage.
Et puis je m'aperçois que vieillir n'a pas d'âge,
Qu'il ne faut point gémir, au contraire chanter.
Et même à petits pas les jours ont l'avantage
d'être beaux et trop courts quand ils sont limités.*

*Je croyais que vieillir c'était le ciel tout gris,
Le printemps sans les fleurs, les lèvres sans sourire,
Les fêtes sans chansons, les arbres rabougris,
Un livre sans histoire, un crayon sans écrire.*

*Et puis je m'aperçois que vieillir rend bien sage,
Que je vis chaque instant sans penser à demain,
Que je ne compte plus les années de mon âge,
Peu importe le temps, le crayon à la main.*

*Je croyais que vieillir transformerait mon âme,
Que je ne saurais plus contempler les étoiles,
Que mon cœur endurci n'aurait plus cette flamme
Qui transforme la vie lorsque le ciel se voile.*

*Et puis je m'aperçois que les plus belles roses
fleurissent à l'automne et sous mes yeux ravis,
Je respire très fort ce doux parfum que j'ose
garder pour embaumer l'automne de ma vie.*

(MARCELLE PAPONNEAU)

TÔI TƯỞNG KHI GIÀ...

*Khi già tôi tưởng buồn sao
Mùa qua, năm hết, sợ bao chuyện đời
Xôn xao mưa gió toi bời,
Tinh thần sa sút, tóc thời điểm sương,
Nếp nhăn trên mặt chán chường.
Nhưng rồi thấy tuổi già thường vậy thôi
Dòng đời cứ mãi êm trôi,
Hãy ngừng rên xiết, để rồi hoan ca
Mặc cho ngày tháng dần qua
Dù cho ngắn hạn nhưng mà đẹp tươi.*

*Tưởng già sẽ xám màu trời
Hết hoa Xuân nở, hết cười trên môi,
Nhạc khi lẽ lạc vắng rồi,
Cây khô cần cỗi, sách thời còn chi
Bút hoa nét sẽ biếng ghi.
Rồi tôi chợt ngộ già thì khôn thêm
Hãy vui sống phút hiện tiền
Mặc ngày mai tới, chớ nên nghĩ nhiều
Đếm chi tuổi tác sớm chiều
Kệ thời gian, bút cứ gieo điệu vần.*

*Tưởng già thay đổi tâm hồn
Chắc là héo hắt chẳng buồn ngắm sao,
Tim chai đá, hết ngọt ngào
Lòng không còn lửa khơi bao nhiệt tình
Khi màn đêm tối giăng màn.
Rồi tôi chợt thấy trên cành hoa tươi
Mùa Thu hồng nở muôn nơi
Cho tôi vui ngắm, mắt ngời ánh quang*

*Uóp đầy lòng ngực hương ngàn
Giữ thơm tuổi xế chiều sang Thu rồi!*

(NGÔ TĂNG GIAO chuyển dịch thơ)

Tán chuyện thơ thân đề “phá thành sầu” người viết bất ngờ tìm lại được 2 bài thơ “xướng họa” từ gần 20 năm về trước. Bài “xướng” có nhan đề “Gặp Lại” của GS. Trương Đình Ngữ với ghi chú “Tặng anh em CVA Bắc Cali” với lời khuyên cùng nhau nâng chén và “Ha hả cười vang chẳng chút sầu. Thơ ghi tháng 7 năm 2001.

Bài “họa” có nhan đề “Hội Ngộ” của Ngô Tăng Giao. Thơ ghi tháng 8 năm 2001. Xin chép lại để tặng các đồng môn CVA, nhất là quý cụ trong hội “Yamaha” mà có người... phụ đề Việt ngữ là... “già mà ham” (sic).

Bài xướng: GẶP LẠI

*Mấy chục năm rồi qua quá mau
Gặp nhau thì tóc đã phai màu
Mừng người năm cũ nay còn đó
Buồn kẻ vội đi chẳng đợi nhau*

*Đến sớm thuận đường danh với lợi
Chậm chân đành chịu lép đặng sau
Chén vui cùng cạn tuy rằng muộn
Ha hả cười vang chẳng chút sầu.*

(Trương Đình Ngữ)

Bài họa: HỘI NGỘ

*Mặc bao ngày cũ đã trôi mau
Kỷ niệm trường xưa chẳng bạc màu
Canh bạc bại, thành luôn gheo khách
Trò đời sinh, tử mãi trêu nhau
Tiền tài sương đọng giọt khuya sớm
Danh vọng sóng trào bọt trước sau
Lẳng cặn thăng trầm ly hội ngộ
Dâng men tình nghĩa phá thành sầu.*

(Ngô Tăng Giao họa nguyên vận 8-2001)

Ngô Tăng Giao

